

Říjen 2014

Slovo redaktora

Vítám vás u čtení prvního čísla časopisu Wolkroviny v tomto školním roce.

Jako každoročně se i letos v září uskutečnily kulturně-historické exkurze do Prahy pro maturitní ročníky, a tak tu o jedné z nich najdete článek. Další tradiční

zářijovou akcí byla

miniimatrikulace, které věnujeme krátký článek.

Jednou z našich tradičních rubrik jsou rozhovory s učiteli, kde budeme „vyslýchat“ nově příchozí učitele.

V průběhu tohoto školního roku bychom vám také rádi představili zájmové kroužky probíhající na GJW. V tomto čísle vám

v krátkosti představíme náš žurnalistický kroužek. Pokud byste se k nám chtěli přidat,

nebo pokud máte nějaké připomínky a návrhy k časopisu, kontaktujte nás na e-mailu casopisgjwt@seznam.cz

Adéla Cekulová, O8.A

Obsah...1

Slovo úvodem...2

Rozhovor...4

Mgr. Alena Staňková

Aktuality...7

Co se děje na GJW?

Miniimatrikulace

**Kulturně-historická exkurze
do Prahy**

Měsíc studenta na GJW...12

Zájmové kroužky na GJW...14

Divadlo Point...15

ČR vs. USA...16

English Section...21

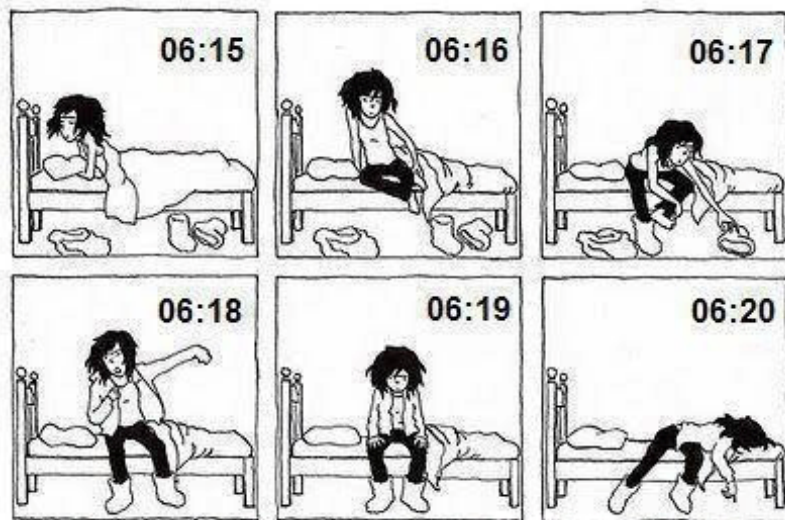
Povídka...27

Portál: Války přátel

„A škola je zase tady“

Tak tuhle větu si 1. září řekl asi každý z nás studentů, a podle mě i mnoho učitelů. Je známo, že do školy se už z principu nikdo přehnaně netěší, obzvláště po dvou krásných měsících plných horkého slunce, opalování a odpočinku. Ale ruku na srdce, kdo se alespoň trochu těšil na školu? Nemyslím teď učení a písemky, ale přátele, srandu a vůbec všechno, co k tomu patří. Myslím, že většina studentů, se na školní rok těšila víc, než polovina učitelů... protože upřímně, kdybych měla učit třídu, jako jsme my, asi bych se moc netěšila na to, že po dvou měsících klidu přijdu i o ty poslední nervy, které mi zbyly ještě z minulého roku.

Inu začátek školního roku jako takový může být vlastně docela hezký. Ráno přijdete (dejme

tomu, že jste předtím zvládli vstát a neodpadnout) a vidíte ty nové studenty (někdy i ty, co už na škole pár let strávili), jak bezradně hledají svoji třídu, a když už ji konečně najdou, tak jako by se báli vlézt dovnitř. No a tak stojí před třídou a opatrně po sobě pokukují. Ale řekněme si

upřímně, nemáte se za co stydět, je to tak každý rok... prostě všechno je jednou poprvé. A vy, co jste tu noví, už to máte za sebou a můžete se těšit na příští rok, jak budete i vy pozorovat další nové studenty. Tak, dejme tomu, že už jste překonali všechny překážky a sedíte ve třídě, když v tom se najednou začnou opatrně otevírat dveře a vstoupí učitel s hrůzou v obličeji, myslíc si: „Ježíši Kriste, zase dalších deset měsíců v tomhle blázinci... ať to zvládnu ve zdraví!“

A pak vám popřeje hezky strávených deset měsíců a mnoho úspěchů. No a jde se domů. A tak se přidám a taky vám,

spolustudentům, ale i učitelům popřeju super školní rok... nebo alespoň abyste to tu přežili ve zdraví...☺

Valerie Cekulová, O2.B

Rozhovor s Alenou Staňkovou

Vítám vás u prvního rozhovoru v letošním školním roce. Rubrika rozhovorů s vyučujícími je jedna z našich nejstarších a letos se při její realizaci vrátíme do jejího počátečního modelu - tedy k rozhovorům s nově příchozími vyučujícími.

Jako první jsme o rozhovor požádali Mgr. Alenu Staňkovou. Paní profesorka Staňková se v září vrátila po třech letech mateřské dovolené (podle jejích slov jí to ale připadalo, jako by měla jen týden dovolené... a možná ani to ne) a předtím na GJW působila 3 a půl roku. Vyučuje anglický jazyk a má aprobaci i z občanské výchovy. Tu ale momentálně pouze supluje.

A teď už tedy k samotnému rozhovoru.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Když jsem studovala na gymnáziu. Z angličtiny jsme tehdy měli Alenu Spurnou a mně se hrozně líbilo, jak učila. A tak jsem si řekla, že bych chtěla učit jako ona. Tam ještě asi bohužel nejsem... A taky to bylo proto, že jsem věděla, že chci pracovat s angličtinou a s dětmi, takže z toho vyšlo, že chci být učitelka.

Na jaké škole jste studovala?

Střední tady na GJW a vysokou školu v Olomouci.

Podle paní profesorky Příbylové v Olomouci studovali v podstatě všichni vyučující z GJW, tedy až na ni. Ona totiž studovala v Ostravě – ale bydlení tam na ní prý nezanechalo žádné negativní následky ☺

Proč jste se rozhodla pro angličtinu a občanskou výchovu?

Angličtina byla jasná, protože jsem v ní byla vždycky dobrá a hodně mě bavila. A občanka proto, že jsem k angličtině hledala druhý předmět, a to určitě humanitní, protože na přírodovědné obory nemám vlohy.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Pozitivní. Nikdy jsem neměla problémy, byla jsem relativně pilný student. Největší a nejlepší vzpomínkou na střední školu je kulturně-historická exkurze do Prahy. Dále také vzpomínám na kantory, kteří už tady nepůsobí, a ovlivnili mě.

Pozn. redakce: Po této otázce následovalo vzpomínání a srovnávání toho, které učitele tady obě paní profesorky zažily a které si ještě může pamatovat i naše generace. A dále také paní profesorka vzpomínala, kteří z jejích nynějších kolegů ji učili.

Baví Vás učení? Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Učení mě velmi baví, naplňuje mě to. A opravdu jsem nikdy neuvažovala o žádném jiném povolání. Zatím učím v podstatě jen asi

čtyři roky, takže si myslím, že by bylo docela smutné, kdybych uvažovala o něčem jiném.

Jaký máte názor na studenty na GJW?

Pozn. redakce: U této otázky napovídala paní profesorka Přibyllová svou dřívější odpověď z rozhovoru do našeho časopisu, kde šlo o to, že studenti jsou inteligentní, ale poslední dobou se bohužel nechávají rozptylovat moderními technologiemi. S tímto paní profesorka Staňková svou odpověď souhlasila:

Pravda je, že studenti teď více používají moderní technologie – třeba v angličtině jsou líní se zeptat na slovíčka a raději si je hodí do překladače.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Budu mluvit spíše o předmětové komisi anglického jazyka, protože s ostatními se moc často nestýkáme, většinou jen když spolupracujeme na nějakých projektech.

Tady v kolektivu se mi spolupracuje velmi dobře, a to je taky jeden z důvodů, proč ráda učím. A máme velmi milého šéfa předmětové komise, takového chápajícího. „He’s very friendly“ ☺ *(Poznámka paní profesorky Přibyllové: „On to rád zdůrazňuje“)*

Jaké jsou Vaše koníčky?

Momentálně je to moje tříletá dcera a moc času na koníčky mi nezbývá. Mám ráda divadlo, kino... Nejsem sportovec, takže sporty nejsou moje silná stránka.

Děkujeme za rozhovor.

Aktuality

Co se děje na GJW?

V pondělí 1. září 2014 byl slavnostně zahájen školní rok 2014/2015.

Na začátku měsíce září proběhla opravná maturitní zkouška, u které uspěli všichni studenti.

Během měsíce září proběhly tradiční kulturně-historické exkurze do Prahy. V termínu 9. – 12. září se jí zúčastnily třídy oktáva A a oktáva B, 16. – 19. září třídy 4. A a 4. B.

V termínu od 22. září – 1. října proběhlo testování Vektor Modul 1 pro třídy kvinta A a 1. A a Vektor Modul 4 pro třídy oktáva A a 4. A.

Ve dnech 22. – 24. září proběhly na GJW přednášky o dentální hygieně.

V pátek 26. září se konala slavnostní minimatrikulace prim a prvních ročníků čtyřletého studia.

V pondělí 29. září se v aule uskutečnila výstava „Tvoje správná volba“.

Ve středu 1. října proběhla beseda o pomaturitním studiu pro maturitní ročníky.

V pátek 3. října se žáci sekund zúčastnili besedy „Když hra není hra“.

Ve dnech 8. – 10. října na GJW prováděla kontrolní činnost ČŠI.

Ve čtvrtek 16. října se oktáva B zúčastnila výstavy „Lidské tělo“ pod vedením Mgr. Radky Svobodové a Mgr. Gabriely Svobodové.

Miniimatrikulace 2014

V pátek 26. září 2014 proběhla v aule GJW slavnostní miniimatrikulace - tedy přijetí studentů prvních ročníků osmiletého i čtyřletého studia.

Miniimatrikulaci moderovali žáci tercie B, kteří si na začátek připravili krátký proslov. Následně třídní učitelé společně s panem ředitelem Ing. Michalem Šmucem předali

všem studentům studijní průkazy a popřáli jim úspěšné studium na GJW. Třídními učiteli v prvních ročnících jsou Mgr. Hana Rašková (prima A), Mgr. František Střídecký (prima B), Mgr. Hana Oříšková (1. A) a Mgr. Helena Chaloupková (1. B). Akce se zúčastnila i náměstkyně primátora RNDr. Alena Rašková.

O hudební doprovod se postarali Robert Volek (klavír) a Lukáš Kousal (Gaudeamus igitur). Samozřejmostí je, že na miniimatrikulaci byli pozváni rodiče a další příbuzní studentů prvních ročníků.

Elizabeth Jitka Olšanská, O1.B

Praha žije!

Po zrušení vícedenních školních exkurzí a výletů se naše zraky upínaly už od lyžařského výcviku k týdnu strávenému v Praze. Přiznejme si, že na takovýchto akcích se nejlépe utužuje (či rozvrací?!) třídní kolektiv. Kluci se zděšením zjišťují, že ne každá jejich spolužačka vypadá po ránu stejně, jako ji znají ze školních lavic, holky naopak můžou zhodnotit, který spolužák vypadá lépe bez trička, když někoho zahlédnou u pootevřených dveří od koupelny. Omylem. Náhodou. Samozřejmě.

A tak jsme se i my plni očekávání a zmožení už první den ranním vstáváním (6:00 na nádraží? Vražedný čas!) vydali 9. 9. 2014 na cestu do té naší stověžaté. Celá naše výprava by se dala popsat slovy „Vesničani v Praze“. V čele našeho stáda razili cestu především kluci, které netížily obrovské kufry s věcmi, bez kterých se holky prostě nedokážou 4 dny obejít, že?!, a ty se musely vzadu držet zuby nehty, aby se v bludišti nástupišť, nadchodů, podchodů, východů a záchodů neztratily.

Hned první den jsme strávili procházením po nejvýznamnějších památkách Prahy. Přímou z hlavního nádraží jsme se vydali na Vyšehrad, kde nás ohromila bazilika svatého Petra a Pavla, poté jsme si šli oprášit (ne)znalosti českých dějin a poklonit se významným osobnostem na Slavín. Večer nás čekalo představení v Národním divadle, což se samozřejmě neobešlo bez pečlivých příprav. Holky zahalily celou ubytovnu smra... vůní svých parfémů, kluci oplakávali zmačkané obleky. A nyní přijde na řadu rada mladším ročníkům: Pečlivě si vyberte představení, na které půjdete. Nenechte se zmást, že má jít o všemi známé dílo české, popř. světové literatury. I klasika se dá pojmout moderním způsobem... Těch 135 minut našich nechápavých výrazů,

zoufalých pohledů a usilovného snažení pochopit alespoň částečně záměr celé hry, bych nepřála opravdu nikomu.

Středeční program plně korespondoval s oficiálním názvem celého výletu - kulturně-historická exkurze. Bratr Cyril (člen premonstrátské kanonie sídlící v klášteře) nás ochotně provedl komplexem Strahovského kláštera, ukázal nám prostory, kam se za normálních okolností běžný smrtelník nedostane, a připravil nám tak, myslím, jeden z těch nejzajímavějších (a rozhodně nezapomenutelných) okamžiků celého týdne. Pokračovali jsme prohlídkou Pražského hradu, konkrétně katedrály sv. Víta, Vladislavského sálu a Zlaté uličky. Večer se někteří vydali poznat krásy večerní Prahy.

Čtvrtek jsme věnovali návštěvě Staroměstské radnice a Stavovského divadla a pomalu, ale jistě jsme si začali uvědomovat, že se náš výlet blíží ke konci. I přesto, že v pátek nebylo třináctého, ale kalendář ukazoval datum 12. 9., počasí nám nepřálo. Pršelo už od rána, a tak jsme museli změnit plány, a místo prohlídky Židovského města jsme se schovali v Technickém muzeu.

Zmožení 4 denním trmácením se po Praze, zahlceni historickými fakty a plni nových zážitků jsme nastoupili v pátek po poledni na vlak směr: DOMŮ. Všichni naštěstí celou akci přežili bez trvalých následků či újm na zdraví (víceméně).

Myslím, že na závěr je třeba také vyslovit velký dík našemu pedagogickému doprovodu – Mgr. Ivaně Jurákové a Mgr. Jakubu Haluzovi, kteří nejen že statečně odolávali fňukání, že nás už bolí nožičky, že máme hladeček a že se nám chce čůrat, ale také pro nás připravili opravdu poučnou exkurzi.

Doufám, že i vy, milí mladší čtenáři, si výlet do Prahy užijete, a pokud nastanou jakékoli problémy, nezapomínejte na oblíbenou větu jednoho nejmenovaného pana profesora: „Kdyby něco, jsme z Krakowa!“

Barbora Adamová, O8.A

Měsíc studenta na GJW

Od začátku roku se toho na naší škole moc nedělo. Teda až na miniimatrikulaci a inspekci, která teda velmi akčně kontrolovala vyučovací hodiny a podobné věci.

A jinak jsme my - sekundy měly například velice poučnou přednášku o životě... myslím, že všichni z obou tříd jsme se tu dozvěděli opravdu... zajímavé... věci? Ani vlastně nevím, co jsme se to dozvěděli, ale... něco asi ano :-D Každopádně máme ověřené, že když v té hodině někdo spí anebo naopak dělá nehorázný kravál, tak to nevadí, ale když někoho, kdo zrovna přenáší, upozorníte na jedovaté náramky z gumiček, které má zrovna na sobě, tak to jo... to už je problém.

No a potom už se asi nic zvláštního nedělo. Jenom jsem si všimla, že v naší třídě máme nadšence do pitvologie, takže když jsem jednou ráno přišla do školy, tak první co jsem viděla, byla pitva granátového jablka nůžkami a den na to pitva avokáda... ale jak to tak pozoruju, podobné pitvy jsou u nás na škole asi úplně normální, protože když jsem to tak poslouchala od sestry, tak jsem se dozvěděla, že i v maturitních ročnících se pitvají kokosy. No, a to by pro tento měsíc bylo asi tak všechno ☺

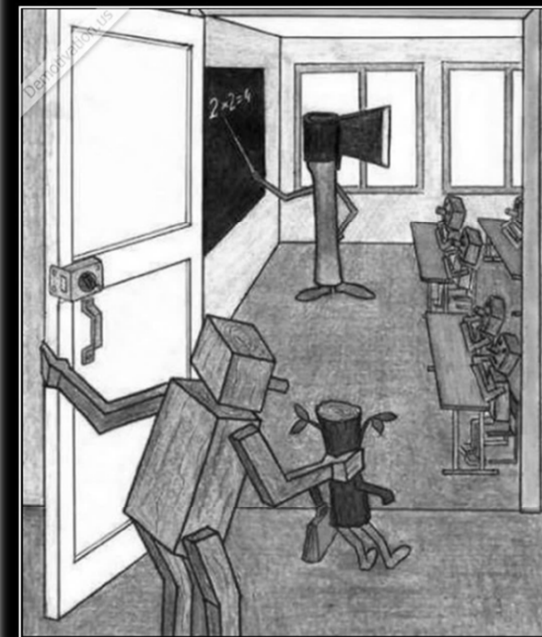
Valerie Cekulová, O2.B

Přišly jsme sem ze školy Eduarda Valenty a jsme moc nadšené z této školy. První den jsme stály před dveřmi naší třídy a byly jsme nervózní, viděly jsme přicházet další a další studenty, a netušily jsme, kteří z nich budou naši spolužáci. Brzy nám přišel otevřít náš pan učitel František Střídecký a poté nás provedl po celé škole.

Další dny jsme se pomalu ale jistě všichni pouštěli do učení. Učitelé na nás naštěstí pořád berou ohledy, protože jsme primáni a jsme tu teprve první rok. Učitelé jsou tu opravdu úžasní. Další den, kdy jsme byli nervózní, byla až miniimatrikulace, kdy jsme byli slavnostně přijati ke studiu na GJW.

Marie Marsová a Tereza Rabalová, O1.B

FIRST DAY OF SCHOOL

Zájmové kroužky na GJW

Jako každým rokem i letos v říjnu zahájily na GJW svoji činnost zájmové kroužky. Ty jsou určeny především pro studenty nižšího gymnázia, ale po domluvě s příslušným vyučujícím je mohou navštěvovat i studenti vyššího gymnázia.

Letos jsou na GJW nabízeny tyto kroužky: horolezecký (Mgr. Bronislav Klíč), žurnalistický (Mgr. Helena Chaloupková), pěvecký sbor Múzy (Mgr. Dita Přikrylová), dramatická a filmová průprava (Martina Smékalová), astronomický kroužek (Mgr. Michal Vodička), NEZMAŘI (Mgr. Šárka Lakomá), programování (Bc. Petr Kalandra), výtvarný kroužek (Mgr. Alena Mikulková), tvůrčí psaní v anglickém jazyce (Jessica Jayne Maertin), kroužek španělské kultury (Mgr. Alena Salajová).

Žurnalistický kroužek

Nyní v krátkosti představíme náš žurnalistický kroužek. Tento kroužek probíhá na GJW čtvrtým rokem a zabývá se tvorbou školního časopisu Wolkroviny.

Schůzky redakce probíhají jednou týdně a vždy se probírají témata pro následující číslo časopisu, rozvržení článků, ilustrace a vše, co je potřeba k úspěšnému vydání časopisu.

Na konci každého měsíce pak proběhne velká akce s názvem „Tisk časopisu“, a když jde vše podle plánů, během 3 – 4 hodin je vše hotovo.

Loni jsme se již podruhé zapojili do soutěže Školní časopis roku a z krajského kola jsme postoupili do kola celostátního, které proběhne první týden v prosinci v Praze.

Valerie Cekulová, O2.B a Adéla Cekulová, O8.A

Divadlo Point

Se začátkem školního roku začala i spousta kroužků. Mezi takové zajímavé kroužky patří divadlo Point (Pointík). Na první schůzce se objevila spousta nových členů (včetně mě), ale všichni se hned seznámili. Jednou z takových mimořádných akcí, co se děje jen jedenkrát do roka, je promítání z filmového tábora, který se i letos uskutečnil v Sobotíně – byla to pořádná akce. Mohli jste zhlédnout představení, které si starší skupina nacvičovala již minulý rok a nese název **Pes Baskervilský**.

Dalšími představení, která se odehrála jsou:

Testosteron

účinkovali starší žáci včetně dospělých

Dobrodružství Toma Sawyera

účinkovali výhradně žáci ve věku 13-15 let

Elizabeth Jitka Olšanská, O1.B

ČR vs. USA

Singing in the USA

In American musicals it frequently happens that the main hero bursts into song on the street, others join in and even start dancing. Recently I tried this on the Avenue of Peace (třída Míru) in Olomouc. A woman walking on the other side of the street started staring at me, which wouldn't have surprised me, but then she came straight across the street right up to me. I said to myself, "Oh, Dear, Now what?" but then she told me how much she liked my spontaneous singing. ☺

The first songs I ever learned as a child were sung to me by my father, off-key, but with great enthusiasm and often. He also bought us records with educational songs for children as well as an LP (long-playing record) with film songs, which we got for free at the gas station where we often purchased fuel. Of course I also learned songs from advertisements and television series.

In elementary school we had a songbook from which I learned, among other songs, one I recall well, from Israel, called,

"Farewell, Good Friends". When I was ten, the songs were all I could remember from our required Spanish lessons. Later, of course, most of the foreign language songs I learned were in the German language.

Another source of songs was summer camp, where campfire singing took place similarly to here in the C.R.

When my brother got his driver's license, we drove to the laundromat once a week by car, in which we sat and listened to the radio while waiting for the big washing machines to get our clothes clean for us. Radio station broadcasts had excellent standards, always introducing the song by name and mentioning who wrote it and who was performing it.

Certain songs later helped us to orient ourselves in our own past according to when they hit the charts. Every love affair was marked by its own, "our" (love) song for the given relationship.

Most of the schools I went to had their own chorus. In one of them we sang, among others, songs from musicals, which were enjoyed by our parents at our performances. For one of the songs we even had to tap dance. I also sang in various church choirs.

I have pleasant memories of improvising, as the only "white" person, around the piano with my black schoolmates at a summer theatrical school. When I started to do folk dancing at the age of 16, I became acquainted with even more songs, this time folkloric, for example in the Macedonian language. Dance, however, is another long story, so I will leave it for next time.

Zpěv v USA

V amerických muzikálech se často stává, že hlavní hrdina z ničeho nic začne na ulici zpívat a kolemjdoucí se k němu přidají a ještě se i

roztančí. Nedávno jsem to zkusila na třídě Míru v Olomouci. Žena, která šla na druhé straně ulice, se zastavila a hleděla přímo na mě. To by ještě nebylo tak neobvyklé, ale pak vyrazila přímo směrem ke mně. „Ojej,“ řekla jsem si. „Copak se teď bude dít?“ Naštěstí ke mně ta paní přišla proto, aby mě pochválila, že se ji ten spontánní zpěv tuze líbil ☺

První písničky jsem se naučila v dětství od svého tatínka, který zpíval sice falešně, ale rád a hojně. Také nám koupil gramofonové desky s naučnými písničkami pro děti a měli jsme doma i desku s filmovou hudbou, co jsme dostali zdarma na benzinové pumpě, kde jsme nejčastěji kupovali benzin. Samozřejmě jsem si osvojila i písně z reklam a televizních seriálů.

Na základní škole jsme měli zpěvník, z kterého si pamatuji například izraelskou píseň na rozloučení. Když mi bylo deset, španělské písničky byly to jediné, co jsem se naučila v hodinách povinné španělštiny. Nejvíc cizojazyčných písniček jsem se naučila ovšem v němčině.

Dalším zdrojem písniček byly letní tábory, zpěv u táborového ohně probíhal podobně jako v Česku.

Když si bratr pořídil řidičák, jezdili jsme jednou týdně do prádelny a poslouchali na parkovišti rádio, zatímco velké pračky nám vyprali naše prádlo. Rozhlas v Los Angeles byl na vynikající úrovni, před každou písničkou byl vždy uveden i název písničky a také kdo ji zpívá.

Určité písničky nám pak pomohly orientovat se ve vlastní minulosti podle toho, kdy byly zrovna v hitparádě, a také každá láska znamenala mít „naší“ zamilovanou písničku pro daný vztah.

Většina škol, kam jsem chodila, měla vlastní pěvecký sbor. Tam jsme zpívali mj. známé muzikálové písničky, které se líbily našim rodičům při vystoupení. U jedné písničky jsme museli dokonce i stepovat. Také jsem chodila zpívat do různých kostelů.

Pěkné vzpomínky mám na improvizace u klavíru s černošskými spolužáky na letní divadelní škole. Zpívala jsem s nimi jako jediná „bílá“ ☺. Když jsem začala v šestnácti tančit folklór, přibýly další písničky, například v makedonštině. Ale tanec, to už je jiná kapitola, kterou si nechám na někdy příště.

Jessica Jayne Maertín

Zpěv v ČR

Zpěv je součástí našeho života v podstatě... od prvního slůvka. I když to slůvko byla asi zkomolenina, které možná nikdo nerozuměl, teoreticky vzato jsme ho zazpívali. Zpíváme vlastně kdykoli mluvíme, protože nikdo nemluví pořád v jedné tónině. Střídáme výšky hlasu, melodii a do hlasu také vkládáme emoce. No a díky tomu, jsme schopní zpívat. I když třeba neumíme zpívat pěkně nebo zpíváme falešně, všichni jsme schopni zpívat. Já osobně zpěv miluju, i když teda zpívat neumím. Snad každému z nás utkvěla někdy v hlavě nějaká písnička, kterou jste si prostě museli, i když třeba nevědomky, neustále zpívat.

Inu, to byl zpěv a hlas jako takový, ale jak je to se zpěvem konkrétně v ČR?

Osobně si myslím, že zpěv je všude hodně podobný, ale nikde není úplně stejný. Zpěv totiž mnohokrát popisuje život autora nebo zpěváka a život několika lidí nikdy nebude úplně stejný, ale maximálně podobný.

Čeští zpěváci se do své písně často vciťují a prožívají ji. Tak se píseň stává chytlavou a posluchače více zaujme. Ale píseň se stává chytlavou

také za pomoci
melodie, barvy
hlasu zpěváka a
hudebních
nástrojů, které
jeho zpěv
doprovázejí.

Nejen
v amerických, ale i
v českých
muzikálech se
často stává, že se
lidé z ničeho nic
rozezpívají a
roztančí, to by
nebyl muzikál,

kdyby ne, ale i když to určitou formou popisuje život lidí v muzikálu, řekla bych, že se to nijak neztotožňuje s životem jako takovým. Protože potkali jste někdy - třeba v naší škole na chodbě - někoho, kdo by z ničeho nic začal nahlas zpívat o svých problémech? Já tedy ne... podle mého si to každý radši nechá pro sebe anebo se svěří třeba jen nejlepšímu příteli někde v soukromí. No ale to už trošku odbočuji od tématu...

Valerie Cekulová, O2.B

English Section

Advice for New GJW Students

Ulrichová:

Are you a good, ambitious student? Come to our school! We here at GJW are a big, friendly family. Students here can enjoy many hobbies, including aerobics, zumba, computer programming, or the school choir. Every teacher wants to teach only clever people. That's why we have to study everyday. You need at least two hours a day for studying and making presentations. It sounds horrible, but in fact, learning new things is useful and fun.

Koutný:

At first you should find appropriate accommodation in Prostějov, which can be incredibly hard, so I recommend that you try the Grand Hotel or living in some family circle. If you want to buy some food, there are many supermarkets in the suburbs, but in the city centre there are some as well. There are many good restaurants. The best way to get to know some new people is paying a visit to Plumlov, where many young people from Prostějov go to parties. Some sights which are suitable for a visit are the Prostějov chateau or the Plumlov water pit. The last thing I want to advise you is to know important phone numbers in the Czech Republic for the police, the fire department and the emergency hotline.

Vlšímcová:

Be nice to your teachers and classmates. When you don't know an answer, try to invent one or say you don't know. Try learning English at home, spend some time reading books and watching movies in

English, it will improve your English, though you may not understand everything. If you like theater and drama, join Theater Point, if you are fond of writing, join “creative writing.” Prepare for all examinations and tests and, if you fail, talk to a teacher about a correction term. Study in a place where you feel good, avoid noise and, if you don’t like studying alone, you can ask a friend or a sibling to help you. When you don’t have your homework, say you’re sorry and do it. Don’t worry about school too much, relax and do other activities in your spare time. Take breaks between your studying hours. Always try to find something interesting or useful for you, even if it is a boring topic. Go to the library and browse the internet. Don’t try to learn everything before the last day of the exam, if you’re well-prepared, you won’t be so nervous. Try to be creative on the test, don’t just memorize words, don’t learn by heart, but with understanding; if you can’t remember it, invent some funny story or something helpful that will remind you of the curriculum. Find coaching if you are not good at math or physics. Remember the rule: “No stress, no school”. Don’t want to be Mr. Know-it-all, but don’t make the impression on the teacher that you are someone who doesn’t care at all.

Valentová:

I guess that you’re happy that you’re at this school. Or maybe you’re not, because you’re here only because of your parents. However it is, you should remember that you will have to work harder than your friends from the elementary school, but one day, you will be glad that you had the opportunity to study at this school (at least I hope so). I can’t tell you how to make new friends, just be yourself and you will find some.

Řezník:

There are lots of great teachers at this school. I think it’s one of the best if not the best school in this town. If you have any hobby, I think there is a high possibility that you’ll find some way to expand your knowledge about it here. I think you can learn a lot of things at this school.

Anonymous with Love:

Hello, my Dear Reader, So, I was told to give you some advice on your first days at this school. I’m like the worst person in giving advice to people – or animals, or aliens – ever, but if you still need some, I can name someone that would be willing to help you – like probably every other student at GJW if you have a carving that hungrily and stubbornly urges you to seek any kind of advice. I’ll give you a safe tip – GJW is a safe place for all kinds of craziness. That’s what I noticed right at the beginning at this kind of goofy school.

Kostelková:

There are actually a lot of cool people to get together with here. You can visit the Prostějov library. Don’t worry about not being clever enough, because there is always someone sillier than you!

Valentová:

The only thing I can do for you now is to wish you good luck!

Stories

Do you believe in something?

Today, many people believe in nothing, because, in this day and age, religion isn't important. Money is the religion of many people. They don't want to think about some gods, but as for me, I believe.

I believe in the Power of the Universe. I like natural religions, such as Buddhism or Hinduism, because people who follow these religions don't kill other people for their religious beliefs. That's the reason why I don't like Islam or Christianity. In my opinion, the only gods are Nature and the Universe. We were chosen by them to live our lives. I think pacifistic thoughts are important. We have to live and not to be killed in wars. Yes, it's important to believe. When you are in a bad situation and you are desperate and there is no way, you can believe. In this way, you can stay calm and believe that everything will go right.

The (Dis)advantages of Computers

Computers are very important for plenty of jobs and activities, as they are used by people to organize their time, deal with work issues and control other machines, as well as to solve various problems. They present us with an enormous number of functions and abilities. We can use them for a very broad range of operations. At the present time, they have replaced other, older devices, which makes them a universal tool for anything we can think of. For example, we can print photos, listen to music and write a letter at the same time, just by switching the windows.

When it comes to entertainment, we can enjoy having a lot of fun with them, including watching films, looking at and adjusting photos, reading books, playing computer games, or just discovering the new functions of our system.

Internet is a broad system of information used by people all over the world, thanks to which we can do many things without standing up from our chairs. Communication is made easier among those people who cannot meet face to face, letting us arrange our affairs without leaving our house. We can also share our opinions and other content with people we do not know and find out about things that are happening in the world right now.

At the same time, there are also some disadvantages, which could discourage some people (especially those who are older) from using computers. Here is a list of some of them:

Impairment of Vision

The argument that watching the screen for a long time could cause some damage to our eyes has become, to a great extent, a questionable argument against computers, thanks to modern LCD screens.

Addiction

This is a very dangerous problem, because when we do something entertaining for a long time, we could spend more and more time sitting and staring into the screen. This is not good for our body, because we need to move and do some kind of sport to keep us fit. In addition, when we are addicted to something, we do not care about the things around us, which could bring on problems with other people, both at school or at work.

Problems with Real Life Communication

Due to Facebook and other social network being more and more popular, we do not need to go outside and meet other people and talk with them in person. This is a cause for great concern, because we may forget how to treat people, which would be a disadvantage for us in our future lives.

Safety Risks

Viruses and spyware pose a big threat to our computers. The antivirus programs give us only a limited degree of protection from malicious software, which can be found primarily on the internet, but can also be spread by USB flash discs as well as CDs and DVDs. Hackers can steal our files and email, just as they could break the codes of our passwords to some internet and bank accounts. That is why we should use good antivirus software and should not visit suspicious sites and open strange email.

In some ways, computers could cause us serious problems, but if we behave carefully and do not let computers run our lives, they are a great thing, without which our lives would be much more difficult.

Portál: Války přátel

Prolog

Postarší chlapec sedí na staromódní posteli v ponuré, letmo osvětlené jeskyni. Má zplhlé blond vlasy, na obličeji nejeden šrám, ale i neoholené vousy, vysoké vypracované tělo. Na sobě nosí hnědé roucho z kůže, vcelku obyčejné kalhoty, kožené boty. Vypadá unaveně, ale zároveň je plný adrenalinu z vývoje událostí. Lidé ho pojmenovali Hrdina podle jeho statečných činů.

Co dělá obyčejný chlapec v jeskyni? Proč na sobě nemá značkové hadry jako všichni ostatní? Obličej plný šrámů – vždyť by mu to zničilo jeho krásný obličej. Odpověď? Není tak jednoduchá. Původně jen slavil své osmnáctiny, jako každý. Vše začalo v autobuse, kterým se se svými přáteli dopravoval domů. Po krátkém incidentu s řidičem autobusů vstal a vykopl je z autobusu. Poté byli chvíli v bezvědomí, po kterém chlapec zapomněl své skutečné jméno a ztratil pojem o čase. Kamarádi chvíli bloudili, zjišťovali, kde jsou, a poté se před nimi jakoby zčistajasna objevil starý dům. Okraj velkého města.

Hrdina se za záhadných okolností ztratil svým přátelům z dohledu. Záhadné na tom bylo to, že chlapec viděl malé skřítky, kteří ho dotáhli do centra tohoto města. Zde by byl málem usmrcen dvojíčkou vlkodlaků, kdyby mu nepomohla magická bytost, která vrhala blesky a dokázala je na férovku porazit oba dva.

Jste zmateni? Ale to je teprve začátek. Ta bytost se představila jako vznešený elf jménem Gallis. Přítel, který ho provázel celým novým světem. Gallis ho vzal do arény, aby ho naučil základním bojovým schopnostem, ale byli přepadeni záhadnou osobou. Poté se objevili

v obrovském teráriu, ve kterém s nimi žil veliký ještěr. Ten jednou přepadne Gallise a Hrdina uskuteční svůj první řádný souboj.

Gallis otevře bránu zpět, ale místo toho se dostanou do temné místnosti, kde na ně již čeká neznámá osoba, nejspíš tatáž, která je dostala do tohoto průšvihů. Chvíli spolu bojují, Gallise poté omráčí a vše je na Hrdinovi. Ten později také podlehně, ale před stavem kómatu stihne hodit svou dýku od Gallise po nepříteli. Hrdina se vzbudí u Gallise doma, zjišťuje, že nepřitele touto dýkou ochromil, málem zabil. Hrdina se vrátil domů, ale zjistil, že uplynulo v normálním světě několik let a rodiče se již sžili s krutou realitou, že jejich syn je mrtev.

Hrdina vyhledá Gallise, chce s ním putovat do elfí hory. Na jejich cestě se stala spousta nepříjemných příhod, potyček a soubojů. Hrdina se setkává s Gallisovým přítelem Regganem, ten bohužel nemůže putovat s nimi. Dorazili do elfí hory, kde si ani neodpočinuli. Hrdina nalézá svou dýku a zjišťuje, že patřila člověku z legend, Leopoldovi, který porazil Marogarduse – největší zlo tehdejší doby. Než se vše stačilo vysvětlit, Marogardus najednou stál před pevností elfů s velkou armádou, po jeho pravici stál Hrdinův někdejší přítel Adam. Po kruté bitvě, kterou elfové vyhráli jen díky bojovému umění a léčivým schopnostem Hrdiny a Gallise, Adam utíká, ale Marogardus je mrtev. Na další den se Hrdina a Gallis chystají odejít, ale před odchodem Hrdina nalezne schodiště a chodbu, které vedou do jeskyně, v níž se právě teď nachází. Sedí naproti muži, který se představil jako Leopold. Šílené, že ano?

Jan Pácl, O3.A

Redakce

Adéla Cekulová

Valerie Cekulová

Aneta Daněčková

Vendula Korsová

Jan Pácl

Vinh Duong

Marie Marsová

Tereza Rabalová

Kristina Anežka Hlavinková

Lucie Tesařová

Kateřina Studýnková

Elizabeth Jitka Olšanská

Viktor Raškovský